

mijmering / opgeruimd

Ik ben een redelijk opgeruimd mens. Letterlijk en figuurlijk. Met de nadruk op redelijk. Aan mijn huis bijvoorbeeld kun je zien dat erin wordt geleefd. Boek, krant, kinderspeelgoed, ik ruim het niet altijd onmiddellijk op. Zo ligt er al twee dagen een ingenieus vertakt

spoorwegnet op de grond in de woonkamer waar de NS jaloers op zou zijn; een 'zonde om op te ruimen' product van een organische samenwerking tussen mij en mijn drie jaar oude kleinzoon. En hoewel moeilijk om over jezelf te zeggen: last van een slecht humeur heb ik eigenlijk nooit.

Waar de rommel me soms aanvliegt is op zolder. Nadeel van een groot huis voor jou alleen: zet maar op zolder, ik kijk er nog wel eens naar. Zo stond er nog de commode die mijn opa voor mijn geboorte heeft getimmerd. Stevig vakwerk waarop met zes kinderen, inclusief mijn dochter, vele jaren is aangetuddeld. Maar het ding moest weg, wilde ik nu eindelijk eens ruimte kunnen geven aan de vele boeken die al jaren in loodzware dozen onder het schuine dak staan. Dozen openen op zolder - vooral die uit het ouderlijk huis - is herinneringen ophalen. Uit die dozen kwam mijn vader tevoorschijn. Mijn vader, musicus van hart, was een gevoelige ziel die in de jaren van mijn vroege jeugd en daarvóór veel met Brabantse kunstenaars optrok. Vooral poëzie had zijn belangstelling. Ik was aangenaam verrast door de schoonheid van de gedichten van bevriende dichters als Frans Babylon en Ted van Dormolen. Brabantse 'Marsmannetje' (zie M287) die ik, omdat ze zulke vanzelfsprekende dagelijkse aanwezigheden waren, nooit de credits heb gegeven die ik aan de Zeister grootheid gaf. Onterecht. De jaren vijftig en zestig van de vorige eeuw leverden ook op de zuidelijke zandgronden veel geschreven moois op.

Ik kan ze niet wegdoen, die oude, stoffige en verkleurde bundeltjes. Ooit zullen ze bij het oud-papier belanden. Dat is dan maar zo. Maar dan zijn ze toch maar mooi over hun generatie heen gezien en gelezen, bewonderd en beleefd.